

Zdravím opět po měsíci dobrovolníky a příznivce salesiánských misí!

Tady v Assámu nám už začíná období dešťů, které se v následujících týdnech postupně rozšíří i do západnějších částí Indie. Takže nám skoro každý den prší, naštěstí často jen v noci. Tento týden jsem jednou pořádně zmoknul i cestou ze školy, ale při teplotě 25°C si z toho nic nedělám.

V posledním dubnovém víkendu se v našem středisku konal duchovní program pro mládež včetně setkání s biskupem (viz Foto 1). Už poněkolkáté jsem tak s panem biskupem obědval a povídal si, což se mi v Česku ještě nestalo.

Foto 1: Slavnostní průvod s biskupem

I díky penězům, které poslali čeští sponzoři, jsme před dvěma týdny vyjeli s dětmi ze školního internátu do nedaleké rezervace Garampani (v překladu „horká voda“, viz Foto 2 a 3), což bylo poprvé v tomto roce, kdy se společně někam podívaly. V místě, kde přirozeně vyvěrají horké prameny, byl postaven jakýsi bazén, ve kterém se ale nikdo nekoupe, i když horká a úžasně čistá voda by k tomu sváděla.

Foto 2 a 3: Výlet do Garampani: 62 dětí ze školního intru, kuchařky-vychovatelky a Thomas

O dalším víkendu jsem si udělal krátkou dovolenou a navštívil jsem horské svazové státy Nagaland a Manipur. Nepříznivé počasí mi trochu překazilo plány, ale i tak jsem si výlet užil.

Včera u nás skončila 9-denní nestandardní příprava na manželství. V čem nestandardní? Zúčastnilo se jí totiž 65 párů, které již spolu dlouho žily, ale neuzavřely sňatek. Často už měli tyto lidé děti, dokonce i ve školním věku. Včerejší požehnání v kostele pro ně znamenalo velikou úlevu, protože v tuto chvíli je

jako manžele přijaly i jejich rodiny a vůbec celá vesnice, navíc mohli zas po letech přijímat svátosti. Zaráží mě jejich počet, zvláště když skoro stejně se jich zúčastnilo i minulý rok. V prosinci se totiž konala řádná příprava snoubenců na manželství, a tenkrát tu bylo jen 20 párů. Jen výjimečně dojde k nějakému sňatku jindy během roku. Vychází mi tedy z toho, že těchto „neřádně“ (ze zamilovanosti a proti vůli rodičů) uzavřených manželství je nejméně tolik jako těch „řádně“ (s partnerem, kterého rodina vybere či schválí). Často šlo o sňatky mezi katolíky a hinduisty, a především byli mnozí z nich pokřtěni. Podle rozvrhu měli každý večer chodit spát v 10 hodin a ráno vstávat již ve 4:30, což se opravdu po celou dobu dodržovalo. Na spánek tak měli maximálně 6,5 hodiny, a to je ještě možná budily řvoucí děti. Spali jen na dekách na podlaze hromadně v několika místnostech. Někdy mi opravdu připadá, že Indové skoro nepotřebují jíst, pít či spát. Na druhou stranu jsou všichni každou chvíli nemocní – nachlazení, průjem, bolest břicha, žloutenka, apod., což může být kromě závadné vody či nemytí si rukou způsobeno právě nedostatkem spánku, vitamínů a tekutin.

Ptáte se, jestli se těším domů? Celkem ano. Na některé věci jsem si tu stále nezvykl a vadí mi. To, jakým způsobem se tu (ne)řeší problémy, to, jakým způsobem naši kněží (ne)řídí školu a činí důležitá rozhodnutí během pár sekund podle své momentální nálady, neschopnost kohokoliv z místních plánovat, dodržet slovo, všudypřítomná hierarchie, apod. A to nemluvím o dopravě: už mě několikrát napadlo, že s sebou budu vozit šutr, a vždy, když budu muset kvůli nějakému protijedoucím autu, které předjíždí jiné, uhnout s kolem ze silnice, po něm ten šutr hodím. Takto bych zážitkovým učením doplnil jejich vzdělání z autoškoly :) Mimochodem, silnice do Rangajanu, která dostala v lednu kompletně nový povrch, má již teď tak vymletý asfalt, že se musí na mnoha místech opravovat. Holt indická kvalita :(

Zároveň jsem si jistý, že se mi bude po mnoha lidech a věcech stýskat. Děti (a zdaleka nejen z našich salesiánských škol), které mě cestou do školy nadšeně zdraví, pohostinnost místních lidí a jejich úcta k Evropanovi a učiteli, mnohem méně posmívání, škodolibosti, drzosti mezi studenty a naopak mnohem více vděku, ochoty pomoci, ...

Foto 4: Slavnostní oběd při příležitosti posvěcení školy a internátu.

Včera jsme měli ve škole poprvé mši svatou, které se zúčastnili všichni přítomní žáci (jen něco přes polovinu tvoří katolíci). Po skončení výuky naši kněží posvětili budovu školy, a pak následoval na místní poměry naprosto luxusní oběd (viz Foto 4), který připravily místní kuchařky pod vedením bratra Thomase. Děti z internátu, zvyklé jíst třikrát denně rýži s dalem a trochou zeleniny, si vychutnaly kuře a poprvé v tomto roce i puding s ovocem. Mohli jsme si to dovolit díky sponzorům, kteří v projektu Darujme vzdělání zaplatili dětem rýži na 4 týdny. Už mě tu skoro považují za Mikuláše, přestože já finanční pomoc pouze zprostředkuji – kromě již dříve zmíněných věcí jsem nedávno koupil i vzdělávací plakáty do tříd, vitaminy C a náplasti a kapesník pro každé dítě na školním internátu.

Přeji všem čtenářům požehnané dny!

Jirka